

NOVÝ DOMOV

Stela



Ellen Milesová

bambóok

bambôk

NOVÝ DOMOV

Stela

Ellen Milesová

Kapitola 1

„Už bychom tam za chvíli měli být,“ oznámil tatínek Kájovi a rozhlížel se z jejich dodávky po okolí. „Dávej pozor, jestli neuvidíš nějakou ceduli s nápisem Křišťálové jezero.“

„Tam! Tam!“

Kája se udiveně obrátil na svého mladšího brášku Adámka. „Co to povídáš?“ zeptal se ho. „Vždyť ani neumíš číst.“

Adámek vesele nadskakoval v autosedačce. „Umím, umím!“ Pak ukázal z okénka. „Tam!“

Kája se otočil a vyhlédl z okénka právě včas, aby uviděl velikou ceduli, na které stálo: **VÍTEJTE U KŘIŠŤÁLOVÉHO JEZERA**. Pod nápisem byl obrázek průzračně modrého jezera obklopeného borovicemi.

„Má pravdu!“ usmál se tatínek a zapnul blinkr. „Tohle musí být naše odbočka.“

Kája se sesunul zpátky na své místo a najednou se cítil unavený, i když posledních pár hodin jenom seděl v autě. „Stejně bych byl radši, kdyby jela Líza s námi,“ postěžoval si tatínkovi. „Nebo kdybychom mohli zůstat doma s ní a s tím novým štěnětem.“

Původně měly jet pod stan všechny Petříkovic děti, ale Kájově starší sestře zavolala na poslední chvíli paní Dubnová – majitelka psího útulku, kde Líza ve svém volném čase pomáhala. Paní Dubnová dobře věděla, že si Petříkovi často berou do dočasné péče štěňata, která nemají domov, a proto se na Lízu obrátila s prosbou, jestli by se neujali štěněte, které si v útulku nemohla nechat. Kájova sestra toho o psech věděla víc než většina dospělých. Žadonila tak dlouho, až jí maminka dovolila zůstat doma a postarat se o to „štěně v nouzi“.

„Maminka z toho taky asi nemá moc velkou radost,“ řekl tatínek. „Těšila se, že bude o víkendu sama a bude si moct v klidu domluvit sraz s přáteli.“



Každý rok maminka organizovala víkendové setkání se svými třemi kamarádkami z vysoké školy. Jeden rok dokonce vyrazila až na druhou stranu země, aby se mohla vidět „se svými holkami“, ale letos měly všechny přijet za ní. Maminka strávila poslední týdný uklízením celého domu, a dokonce koupila do obývacího pokoje nové závěsy.

„Hlavu vzhůru,“ povzbudil Káju tatínek. „Zapomeň na Lízu a na to štěně. Užijeme si bezvadný klučí víkend! Jen ty, já, Brok a Adámek. Kluci, do toho!“

Kája se musel zasmát. „Kluci, do toho!“ zopakoval a otočil se na Adámka, který se vesele culil v autosedačce, a na Broka spokojeně ležícího vzadu ve svém psím pelíšku.

Brok byl jediný pes, kterého si Petříkovi nechali u sebe v péči napořád. Kája ho miloval z celého srdce, od konce jeho neposedného ocásku až po špičku roztomilého čumáčku. Nedokázal si představit, co by mohlo být lepší než víkend pod stanem s tím nejlepším čtyřnohým přítelem.



Kája se narovnal a zeptal se tatínka: „Jak velký má vůbec být ten kemp?“

„Ani nevím,“ přiznal tatínek. „Našel jsem ho na internetu a všechno jsem domlouval po telefonu. Ti lidé, kteří to tam vedou, se zdáli moc milí.“

„A má být u jezera?“ zeptal se Kája.

„U jezera a v lesích. A vsadím se, že tam ani nebude moc lidí, když už je teď v noci chladněji.“

„Jaké ryby tam vlastně budeme chytat?“ zajímal se Kája.

„To nevím. Možná okounky nebo velké zubaté štiky.“ Tatínek se zazubil na Káju a hlasitě zacvakal zuby.

„Jestli chytím štiku, budeš ji z háčku sundávat ty,“ otrásl se Kája. Představa velké zubaté ryby se mu vůbec nelíbila.

„Štika!“ zapištěl Adámek. „Štika klika šup do bžicha!“

Všichni vyprskli smíchy.

„Koukejte, není to tamhle?“ ukázal Kája na další ceduli. „Fajn kemp u Fialů?“

„To je ono!“ přikývl tatínek a odbočil na lesní cestu. „Ten pán, se kterým jsem telefonoval – asi pan Fiala –, říkal, ať si vezmeme mapu z verandy před srubem a potom vyrazíme přímo k našemu tábořišti.“

Zaparkoval dodávku před velkou dřevěnou chatou se zelenými okenicemi. „Tohle bude nejspíš ten srub – a tamhle je krabice s mapami,“ ukázal Kájovi. „Mohl bys tam skočit a jednu nám vzít?“

Kája si rozeplnul pás, vystoupil z dodávky a z plných plic se nadechl čerstvého vzduchu, který voněl po borovicích. Byl tak svěží, že z Káji hned spadla veškerá ospalost a rozmrzelost, kterou cítil po cestě. Najednou se nemohl dočkat, až uvidí jezero a jejich tábořiště. Vystoupal po širokých dřevěných schodech na rozlehlou verandu. Po celé její délce byla rozestavěná zelená dřevěná houpací křesla. Z krabice s nápisem MAPY KEMPU vyzdvihl jednu mapu. Hned vedle byla umístěná skleněná vitrína, ve které visel list papíru nadepsaný „Novinky z Fajn kempu u Fialů“.

Rychle ho přeletěl očima a zjistil, že jsou tam zprávy týkající se kempu, třeba předpověď počasí nebo největší rybí úlovky uplynulého týdne. Dokonce tam byl i speciální článek o netopýrech. Káju zaujal sloupek s nadpisem „Stelin příběh“ a rozmazanou fotkou malého bílého psíka. Stoupl si na špičky, aby si ho pořádně prohlédl, ale vtom tatínek zatroubil na klakson. „Měli bychom si pospíšet, jestli se chceme zabydlet ještě před soumrakem,“ popohnal Káju.

Kája tedy doběhl k dodávce a podal mapu tatínkovi.

Ten mu ji ale zase strčil zpátky do ruky. „Budeš mi ukazovat cestu. Naše tábořiště by se mělo jmenovat Jilm. Kterým směrem se mám vydat?“

Kája se sklonil nad ručně kreslenou mapu a snažil se rozluštit cestu k jejich tábořišti. „Tady zahni doprava,“ řekl tatínkovi a ukázal na rozcestí hned za srubem. „Aspoň myslím.“

Brzy se dostali k jezeru – ve skutečnosti to byl spíš rybník, ale dostatečně velký a skoro

tak průzračně modrý jako na obrázku na ceduli – a vydali se po klikaté cestě lemované vysokými borovicemi. „Javor, Dub, Smrk...“ četl Kája cedule před jednotlivými tábořišti, která míjeli. Napadlo ho, jestli náhodou nejsou jedinými táborníky v celém kempu. „Tady je to. Jilm!“

„Dobrá práce,“ pochválil ho tatínek a stočil dodávku k rovnému, písčitému tábořišti.

Kája uviděl přístřešek se třemi stěnami a střechou, kulaté ohniště z kamenů a piknikový stůl. Rozepnul Adámkovi pás a všichni vylezli z auta, aby se protáhli.

„Cítíš ten čerstvý vzduch?“ liboval si tatínek. „Tady to bude parádní. Žádné počítače, žádný signál, jen my a příroda. Co by mohlo být lepšího?“

I Brok zvědavě začenichal čumákem. Pak se otřepal a vydal se k vysoké borovici udělat loužičku.

„A kam si máme odskočit *my*?“ zeptal se Kája. Ne že by zrovna teď potřeboval, jen to chtěl vědět.

Tatínek ukázal na budovu opodál a Kája uviděl pěšinku, která se k ní vinula lesem. „Tam si asi nabereme i vodu,“ řekl tatínek. „Půjdu se tam s Adámkem podívat. A ty bys mohl zatím zamést trochu v přístřešku, ať si tam můžeme dát věci. Koště je tamhle.“

Kája přivázal Brokovo vodítko k piknikovému stolku a nejdřív pomohl tatínkovi vyložit velký mrazák a plynový vaříč. Když pak tatínek s Adámkem zamířili pro vodu, pustil se do vymetání borovicových jehlic a písku. Tu a tam se zastavil, aby se nadýchal čerstvého vzduchu a pokochal se pohledem na jezero, které se lesklo a třpytilo mezi stromy.

Vtom uslyšel Broka zakňučet. Napadlo ho, že se už asi vrací tatínek s Adámkem. Vystrčil hlavu z přístřešku, aby se jich zeptal, jestli našli vodu – ale nebyl tam ani tatínek, ani bráška. Místo nich uviděl Broka, jak vrtí ocasem, rozpustile vystrkuje zadek vzhůru a tlapy natahuje dopředu, jako by se ukláněl. Proti němu se podobně rozverně

nakrucovala ta nejroztomilejší a nejchundelatější malá fenka, jakou kdy Kája viděl. Jako by říkala: „Jasně, moc ráda si s tebou budu hrát.“

Kapitola 2

„Ahoj, kdopak ty jsi?“ zeptal se Kája a vylezl z přístřešku. Psi si ho vůbec nevšimli, navzájem se očichávali a vrtěli ocásky. Kája ucítil, jak se mu rozbušilo srdce. Že by to štěně bylo zatoulané? Mohl by si ho vzít do dočasné péče? To by Líza koukala! Není přece jediná, kdo ví, jak pomoci štěňatům. Pomalu se ke psům přiblížil a snažil se rozeznat, jestli má ta malá bílá fenka na krku obojek se známkou. Byla tak roztomilá! Vypadala úplně jako chundelatý plyšák – měla bystrá ouška, huňatý ocásek a zářivě černá očka, která byla téměř schovaná za bílou čupřinkou.

„Stelo!“ ozval se odněkud chraptivý výkřik, který Kájovi připomínal zakvákání žáby. O chvíli později uviděl přicházet do tábořiště dvojici starších lidí. Muž byl vysoký a štíhlý, ale při chůzi se ztěžka opíral

o dřevěnou hůl. Žena vedle něj byla malá a buclatá, se stříbrnými kudrlinkami kolem veselého růžolícího obličejce.

Psi jim nevěnovali pozornost a dál se spolu škádlili. Brok objevil velký zakroucený klacek. Provokoval s ním fenku a poskakoval před ní s větví v tlamě.

Podívej, co jsem našel! To je ale bezva větev, co? Chtěla bys ji taky?

Než si Kája rozmyslel, co by tak měl té postarší dvojici říct, objevil se tatínek s Adámekem v patách. Nesl dva džbánky plné vody. „Á, zdravím vás,“ usmál se na příchozí. „Vy musíte být naši hostitelé.“

„Co to?“ zeptal se muž.

„Co říkal?“ přidala se žena.

„Vy jste Fialovi?“ zeptal se tatínek, tentokrát o něco hlasitěji.

Muž přikývl a usmál se. „Fráňa a Fazolka Fialovi k vašim službám,“ zaskřehotal chraplavým hlasem.

„Těší mě, Františku,“ usmál se tatínek a napřáhl k muži ruku.

Ten se ale jen zasmál. „To ona je Fráňa,“ řekl a ukázal na ženu. „Má milovaná manželka Františka – už celých padesát let. To mně všichni říkají Fazolko. Neptejte se proč.“

„Proč?“ nemohl si Kája pomoci. Sice se zdálo, že ho muž neslyšel, ale i tak se dočkal odpovědi.

„Hádám, že to bude proto, že mám tak moc rád fazole. Vždycky jsem je zbožňoval. Všechny druhy – bílé fazole, zelené fazole. Mám rád úplně všechny boby. Jsem do nich blázen a tady Fráňa je vaří nejlépe ze všech. Asi proto jsme i po všech těch letech pořád spolu.“

Adámek byl jako u vytržení. Začal vedle Káji poskakovat a notovat si: „Já jsem Kulihrášek, já jsem Kulihrášek.“

Zdálo se, že muž neslyší ani jeho. Jen zvedl hlavu k obloze a dál vyjmenovával své oblíbené druhy fazolí a odpočítával je na prstech

ruky. „Mám rád i černé fazole,“ dumal. „Nebo barevné fazole. Ty jsou taky moc dobré. A Fráša samozřejmě dělá skvělé pečené fazole. Má starý rodinný recept, podle kterého je připravuje...“

Adámek přihopsal k muži a tak dlouho ho tahal za rukáv, až si ho pán všiml. „Já jsem Kulihrášek,“ oznámil mu.

„Co to?“ podivil se muž.

„Co říkal?“ zeptala se žena a nechápavě pohlédla na Adámka.

„Červené fazole s rýží, sójové fazolky – dejte mi na talíř jakékoli boby a sním je do poslední sousta.“ Fazolka byl k nezastavení.

Adámek vypískl: „Nejezte mě!“

To už Fialovi konečně slyšeli. Vykulili na Adámka překvapeně oči.

„Tohle je náš nejmladší, Adámek,“ vložil se do toho tatínek zvýšeným hlasem – v podstatě skoro křičel.

Kájovi došlo, že už i on zřejmě pochopil, v čem je problém – Fialovi byli nedoslýchaví. „Doma mu někdy říkáme Kulihrášek.“

Fazolka se vesele zašklebil. „No, tak to tě budu mít určitě stejně rád jako ostatní boby, vid’?“ Rozcuchal Adámkovi žertovně vlásky a rozhlédl se po tábořišti. „Vidím, že jste asi zrovna dorazili. Stela si toho musela všimnout dřív než já,“ kývl hlavou k malé bílé fence. „Není to roztomilý chlupáč? Máme ji od letošního jara. Ale je s ní trochu kříž.“ Fazolka zavrtěl hlavou a jeho manželka se k němu přidala a nespokojeně zamlaskala jazykem. „Vůbec nás nechce poslouchat.“

Stela a Brok se zatím honili po tábořišti – nejdřív se hnali jedním směrem, pak zase druhým, vrhali se na šišky a přeskakovali přes ohniště.

„Stela je plemeno maltipoo, je to kříženec maltézáčka a trpasličího pudla. Děti nám ji daly jako dárek k výročí,“ vysvětlovala Fráňa. „Vždycky jsme tady v kempu mívali psy, vid’ Fazolko?“

Její muž přikývl. „Jezdí s námi v našem karavanu, když se vydáváme na jih,“ doplnil. „Jsou to stěhovaví ptáci, stejně jako my.“

„Stěhovaví ptáci?“ nechápal Kája.

„To znamená, že se na zimu přesouvají na jih za teplem, víš?“ vysvětlil mu tatínek.

Zdálo se, že si Fazolka ani nevšiml, o čem se spolu baví. Místo toho hleděl na Stelu, která ležela s vyplazeným jazykem vedle Broka a rychle oddechovala. Oba psi se společným dováděním úplně vyčerpali. Fazolka na fenku chraplavě zavolał: „Tak pojd', Stelo. Víím, že chodíš ráda na návštěvy, ale už je čas nechat tyhle táborníky taky vybalit.“

Stela se ani nepohnula. Že by byla tak vyčerpaná? Nebo neposlouchala úmyslně?

„Tak pojd', Stelo,“ zkusil to Kája a podíval se fence do očí. Sklonil se a poplácal se do kolen. „No pojd'.“

Stela se zvedla a přikolébala se ke Kájovi. Způsobně si u něj sedla a nechala si připnout vodítko.

Kája byl překvapený. „Tak přece jen někdy poslouchá,“ podivil se.

„Co to?“ zeptal se Fazolka.

„Co říkal?“ přidala se jeho paní.

Tatínek se uchechtl. „Říkal, že je to poslušná fenka,“ zahlaholil zvýšeným hlasem.

Fazolka zavrtěl hlavou. „Moc poslušná zrovna ne,“ zamračil se. „Bude se muset naučit poslouchat, než se vydáme na zimu pryč. Nemůže jen tak pobíhat mezi karavany jako utržená ze řetězu.“

„To by nešlo,“ souhlasila jeho manželka. „To by se ostatním vůbec nelíbilo.“

Fazolka žertovně zasalutoval tatínkovi na rozloučenou. „Stavte se později, můžeme dát řeč o lodích a rybaření a tak. A kdyby vám něco chybělo – třeba nástrahy na ryby nebo zmrzlina –, přijďte se podívat do obchodu tady v kempu.“

Zatímco manželé Fialovi odcházeli se Ste-lou v patách pryč, Kája s tatínkem se na sebe pobaveně ušklíbli.

„To je ale pozoruhodná dvojice!“ usmál se tatínek. „Mám pocit, že si tady užijeme spou-stu legrace.“